

[Svend E. Johansen.]

til Raadighed for enkelte Medlemmer af Tinget. Til denne Udtalelse har Magistratens 2den Afdeling kunnet henholde sig.

Man burde maaske sende Københavns Magistrat en hjertelig Tak, fordi den dog stiller sig saa forstaaende, at saafremt Tinget ønsker Akterne udleveret, vil Magistraten ikke sætte sig derimod. Det er dog noget beklageligt, at Københavns Magistrat ikke kender Danmarks Riges Grundlov, hvor der i § 45 udtrykkeligt staar, at hvert af Tingene er berettiget til at nedsætte Kommissioner til Undersøgelse af offentlige Anliggender, og at saavel private som offentlige Institutioner er pligtige til at meddele de Oplysninger, en saadan Kommission ønsker. Men vi kan maaske betragte dette som en lidt bedre Bekræftelse af Grundloven, end den 23. Maj blev.

Sagens Akter er stadig hermetisk gemt, og i Virkeligheden rejser der sig rent praktisk det Spørgsmaal, om Statens Justitsministerium er en Underafdeling af Københavns Magistrat. Det kunde for saa vidt være rart at faa det at vide, for saa vidste man da i Fremtiden, hvor man skulde henvende sig.

Jeg betragter det, der skete i denne Sag med Hensyn til det umulige i at faa Sagens Akter frem, sammenholdt med andre Erfaringer, jeg har gjort, saaledes, at man i Virkeligheden dør staar over for et Embedsmandsovergreb over for Rigsdagens Medlemmer. Rigsdagen er ikke blot den lovgivende Forsamling, Rigsdagen er ogsaa en Kontrolinstans over for Administrationen, men naar Administrationens Embedsmænd kan forholde Rigsdagen de Oplysninger, den ønsker, saa vil det sige, at denne Kontrolopgave falder bort af sig selv, den er løst i Praksis. For mig at se kan det kun betragtes som Embedsmandsterror, som et Udtryk for, at det offentliges Embedsmænd ikke regner med denne Forsamlings Medlemmer, og tilbage staar stadig væk dette Spørgsmaal: Hvorfor maatte jeg ikke se Sagens Akter?

Men Sagen har naturligvis videre Interesse. Den har Interesse for de danske Borgere, der er Skatteydere, i dette Tilfælde nærmere bestemt de københavnske Skatteydere. De er dybt interesserede i, hvad deres surt erhvervede Penge anvendes til. Statens og Kommunernes Administration over Skatternes Millionbeløb maa være mønsterværdig. Respekten for andres Penge maa og skal være et uomtvisteligt Princip i den offentlige Administration, og dør tror

jeg hurtig vi kan blive enige om, at det er den ikke — ikke altid. Københavns Kommune har tidligere vist os et Eksempel derpaa med den noksom bekendte Torvesvindel, og nu rejser sig her en begrundet Mistanke om Letsindighed, Smøleri og grov Uorden i Sect. Hans Hospitals Regnskab. Jeg vender stadig tilbage til mit Spørgsmaal: Hvorfor maatte jeg ikke se Sagens Akter?

Hvad den egentlige Klage gaar ud paa, kan jeg naturligvis ikke meddele Tingets Medlemmer in extenso, men for at bibringe Tingets Medlemmer en Forstaaelse af, hvad det drejer sig om, vil jeg gerne eksempelvis meddele, hvad der egentlig var Genstand for Politiundersøgelsen. I den Klage, der er indgaaet, peges der paa, at Hospitalets Hovedbog for et bestemt Regnskabsaar forsvandt sporløst og ikke siden er kommet til Veje. Der peges paa, at Regnskabsbilag blev brændt. Det hævdes, at der indgik falske Regninger paa Køb af Gødning, som ikke var leveret, og at denne Transaktion skulde dække over, at Beløbet var anvendt til Anlæg af en Tennisbane, man ikke havde Bemyndigelse til at anlægge. En overordnet Funktionær attesterede mod bedre Vidende disse Regninger. Det blev paaført Regnskabet, at Boserup Sanatorium — der er samme Administration for Boserup Sanatoriums Regnskab og for Sect. Hans Hospitals — havde betalt 13 502 Kr. 55 Øre for Varer, der aldrig var modtaget paa Sanatoriet. Det paastaas, at de er opført i Sanatoriets Regnskab for at dække en Overskridelse paa Sect. Hans Hospitals Regnskab. I saa Fald er det falsk Bogføring. Der staar ordret i Klagen et lille Afsnit, som jeg gerne vil læse op, netop med Hensyn til dette Beløb paa 13 502 Kr. og 55 Øre, som jeg nævnte før, at Revisionen savnede dette Bilag med flere og rykkede mange Gange derfor. uden Resultat.

„Jeg“, siger Klageren,

„fandt dem senere puttet ned bag Kontorchefens Skrivebord, og i Stedet for at meddele Revisionen, at de var fundne, lod Kontorchefen dem efter Samraad med Inspektøren „forsvinde“.“

I en Redegørelse til Politiet om den samme Sag siger Hospitalsforvalter Skov: „I 1936 blev Hospitalscheferne kaldt til Fællesmøde hos Hospitalsdirektøren i Anledning af Torveskandalen. Magistraten vilde gerne have Vished for, at det, der var sket i Udsalgsstederne, ikke kunde tænkes i Hospitalsvæsenet.

Jeg — Hospitalsforvalteren — søgte